

Jak islám krok po kroku dobývá Francii. S pomocí levice

- CZ24 News | 11. ledna 2020

FRANCIE: Kousek po kousku získávají islamisté Francii, za vydatné pomoci levice, různých nátlakových skupin a nezájmu státu. Jednotlivé metody a postupy dobývání území své země nyní podrobně analyzuje arabista a přední francouzský znalec Blízkého východu a severní Afriky profesor Bernard Rougier v knize Les territoires conquis de l'islamisme (Území dobytá islamismem), která se chystá k vydání. O islamizaci Západu vychází ve Francii, na rozdíl od jiných zemí, řada vědeckých publikací, ale tato analytická práce, kterou týdeník Le Point označuje za šokující, je údajně pokládána i díky Rougierovu dlouhodobému výzkumu ve francouzských městech a předměstích, za jednu ze stěžejních.

Jak se podařilo mnoha islamistickým sítím vytvořit ideologické enklávy uvnitř dělnických čtvrtí? Výzkumy Bernarda Rougiera, profesora na Sorbonne-Nouvelle a ředitele Centra arabských a orientálních studií (CEAO), odhalují způsoby, jakými je islámská náboženská komunita budována každý den uvnitř francouzské společnosti a často proti ní.

Francie není imunní vůči jevu, ke kterému došlo na Blízkém východě a v severní Africe. V 80. a 90. letech zažil muslimský svět tichou revoluci, kdy salafistické verze islámu zvítězily na úkor jiných, pluralistických, a ne tak doktrinářských náboženských výkladů, říká Rougier v rozhovoru pro francouzský týdeník Le Point u příležitosti chystaného vydání knihy. Podle něho je neznalost tvrdit, že dosud existují v Evropě či na Blízkém východě tyto pluralitnější proudy jako relevantní. Islamismus zde zcela ovládl islám, v žádném případě nejde o psychologický nebo sektářský fenomén, jak se často bagatelizuje.

„Předtím byly výklady náboženských autorit zakořeněny v místní tradici a neměly univerzální hodnotu. Zákon šaría nebyl koncipován jako pozitivní právo, ale jako „cesta k dobru“. Tento osobní a emocionální islám však zmizel ve prospěch abstraktního, normativního a globalizovaného islámu,“ uvádí autor knihy. Dalším impulzem byl sebevědomý saúdský wahhábismus, který získal značný vliv. „Nakonec musíme přidat zapomenutý faktor: vliv nedávné alžírské historie. Na konci alžírské občanské války, na konci 90. let, hráli roli zprostředkovatelů mezi armádou a ozbrojenými islamistickými milicemi saúdští duchovní. Požádali tyto ozbrojence, aby se vzdali výměnou za pozice v alžírském společenském a náboženském prostoru. Alžírsko bylo tedy jedním ze spouštěčů tohoto salafisticko-wahhábistického islámu. Tato transakce ale zcela unikla francouzskému výzkumu,“ upozorňuje Rougier.

A právě v té době jsou vidět saúdští teologové například v Argenteuil, městě v severozápadní části pařížské aglomerace, které bylo jedním z výzkumných cílů Rougiera a jeho spolupracovníků.

S integrací muslimů nikdo nepočítá, pro islám je nebezpečná

Od konce 90. let se salafismus diskretním způsobem usazuje a diktuje své standardy ve francouzských mešitách a na předměstí vůbec. V té době se také do Francie dostává řada bývalých bojovníků GIA (Islámské ozbrojená skupina) z Alžírsko, ovlivněných salafismem. Problém je podle Rougiera v tom, že se tato forma islamismu etablovala jako měřítko islámu v muslimském světě a v Evropě. „Vědci se o to nechtěli zajímat, aby tím nenahrávali propagandě krajní pravice. Byl to špatný kalkul, protože nakonec tu máme útoky islamistů i krajní pravici,“ uvádí arabista.

Je zde ještě ale další významný faktor, a to společný zájem sdílený autoritářskými politickými mocnostmi muslimských zemí a islamisty. Nikdo z nich nechce integrovat populace muslimského původu do Evropy. To byla již otázka případu Salmana Rushdieho a jeho Satanských veršů. Oba hrdinové pocházejí z muslimské kultury, ale jsou ateisté. Na rozdíl od všeobecného přesvědčení, říká Rougier, nebyl problémem knihy v rouhání, ale v demonstraci možnosti, že by lidé z muslimské kultury opustili své náboženství. Tato myšlenka, že by v Evropě mohla existovat arabská střední třída, emancipovaná, nesoucí svobodu a schopnost ovlivňovat země jihu, je pak vnímána jako hrozba pro islamisty, stejně jako pro autoritářské vlády severní Afriky a Blízkého východu. Rougier v týdeníku Le Point připomíná rozhovor marockého krále Hassana II. se známou televizní moderátorkou Annou Sinclairovou v roce 1989, kdy vysvětluje, že se Maročan nikdy nemůže stát Francouzem. Autoritářské vlády v muslimských zemích vždy podporovaly islamizaci západních společností. Dnes můžeme jasně vidět, jak se turecký prezident Erdogan spoléhá na turecké emigranty v Evropě, aby posílil svůj vliv.

Čtyři islamistická hnutí

Knihy Území dobytá islamismem dokumentuje fungování islámských sítí v několika obcích v Aubervilliers, Argenteuil, Tremblay-en-France, nebo Mantes-la-Jolie. Podle Rougiera dominují těmto dnes už islámským ekosystémům (Rougierův pojem) čtyři síly, které postupně ideologicky lokality formovaly a dále formují. Jde o Tabligh Džamat, Muslimské bratrstvo, salafisty a nakonec džihádisty.

Tabligh je hnutí zrozené v Indii ve 20. letech minulého století a hájí jednoduché následování Proroka. Toto kázání přišlo do Francie v 70. letech prostřednictvím sdružení Faith and Practice s myšlenkou, že zde pracující migranti ztratí svou identitu v kontaktu se západní společností a že musí být znovu začleněni do islámu. Misijní rozměr tohoto hnutí je velmi důležitý, zdůrazňuje profesor Rougieri. Tabligh Džamat praktikuje pouliční kázání tak, že ostatním vysvětlí, že jsou špatní muslimové a že by se měli vrátit do mešity. „Vidíme, že jakmile je přítomen Tabligh, je půda připravena na salafismus. Mnoho salafistů jsou bývalí členové Tabligh Džamat. A mnoho džihádistů jsou bývalí salafisté...“, říká Rougier s tím, že ale tablighové se na rozdíl od Muslimského bratrstva nezapojují do politiky.

Je to právě Muslimské bratrstvo, které má ve skutečnosti zájem o dobytí institucionálního politického prostoru. Vytváří seznamy do komunálních voleb, nátlakové skupiny, které instrumentalizují spravedlnost, buduje různá levicová sdružení. Jejich cílem je už obrana zájmů komunity s horizontem přeměny nátlakových skupin v politickou stranu, když k tomu přijde čas. Muslimské bratrstvo tvrdí, že se drží doktríny „středního území“, které leží mezi dvěma nepravostmi, které jsou v jeho očích rovnocenné, a to sekularismus na jedné straně a džihádismus na straně druhé.

„Pak už tu jsou salafisté, kteří rozpoutávají až neuvěřitelné symbolické násilí proti francouzské společnosti,“ popisuje modelový vývoj profesor. Pronikli do mešit, univerzit, do islámské literatury. Salafismus, i když soutěží s ostatními složkami islámu, je všechny svou podstatou živí.

Zatímco Muslimské bratrstvo ženy mezi sebe do určité míry integruje, dnes už globální salafismus ženy separuje. S tím vším je konfrontován muslim na francouzských předměstích. Ale je tu jeden problém, saúdská královská rodina. Ta salafismus propaguje a šíří, ale kooperuje se Spojenými státy. Takto indoktrinovaný člen muslimské komunity přepne na čtvrtou úroveň, džihádismus, kde už může využít drsného salafismu s bonusem nenávisti vůči Spojeným státům.

Tyto zmíněné různé čtyři složky islamismu se nemusí nutně navzájem shodovat, protože soupeří o to, aby v islámu získaly převahu, ale vědí, jak se sjednotit proti francouzské společnosti nebo jejím institucím.

Komunisté předávají moc islamistům

Rougier vidí ve Francii přímou spojitost mezi levicí a islámem v jednotlivých lokalitách. Islámské ekosystémy geograficky vznikají do značné míry převzetím pozic v komunálním prostoru vytvářeném v obcích už od dob poválečného francouzského komunismu. Nejznámějším příkladem je zkoumané Aubervilliers, tradiční dělnické město východně od Paříže, dnes už má téměř 80 tisíc obyvatel, kde až na malou výjimku (socialisté) od války vládne nepřetržitě Komunistická strana Francie.

„Během svého dlouhého mandátu (1983-2003) byl komunistický starosta Jack Ralite jedním z prvních v zemi, kdo zavedl multikulturalismus a etno-náboženský klientelismus,“ upozorňuje Bernard Rougier. Starosta tak otevřel dveře náboženským (islámským) hnutím. Jeho zeť a nástupce v úřadu Pascal Baudet už musel „spoléhal na islamistické sítě“, aby byl znovu zvolen. V Aubervilliers je zaregistrována pouze polovina voličů a 60 % nechodí k volbám. Stačí mu tedy několik set hlasů, aby vyhrál komunální volby. „Až na to, že místní (islámští) aktéři budou požadovat odměny, pokud jde o zaměstnání, náboženské prostory atd. Zde například projekt stavby velké mešity,“ uvádí autor knihy. Právě v Aubervilliers se zrodilo sdružení Alliance Citoyenne, které organizovalo známé plavání v burkinách na městském koupališti v Grenoblu. V minulých volbách v roce 2014 už komunistického starostu Baudeta vystřídala jeho stranická kolegyně a feministka Meriem Derkaou, dcera marocko-alžírských přistěhovalců.

Nově obsazená „islámská území“, zahrnují místní mešity, školy, tržiště, sportovní haly, halal obchody, islámská knihkupectví, atd. V příštích komunálních volbách budou kandidáti z těchto islámských struktur, protože roste počet „komunitárních seznamů,“ na kterých jsou lidé spojení s islamismem. Levicové strany nebo hnutí, která budou kandidovat v tomto roce, kdy jsou ve Francii obecní volby, jsou pak pod silným tlakem, aby osoby z těchto seznamů na volební kandidátky zařadily, jinak ztratí hlasy. Část levice už řekla islamistům: „Dobře, vezmeme vás na naše kandidátky.“

Dnes je pro stát už velmi obtížné bojovat proti této pohromě. „Rizikem je, že každá iniciativa, kterou podnikne vláda, stejně jako iniciativa zaměřená na signály radikalizace, bude odsouzena jako forma islamofobie,“ říká v rozhovoru pro Le Point profesor Rougier. Nicméně uznává, že úřady se už posunuly od jeho odmítání k aspoň akceptaci, protože existuje jen velmi málo prostředků, jak tomu čelit. A času není nazbyt.